

[Henry Christensen.]

hører med til buketten, den såkaldte helhedsløsning, og vi har godt nok mærket, at her gælder forligssituationen ikke. Her har man ikke ønsket, at der skulle blive en realitetsbehandling, at man skulle gå i dybden med de problemer, som dette forslag naturligt måtte medføre.

Jeg skal nævne nogle af de ting, der måtte være indgået i en sådan forhandling, for at der skulle hidføres en for de parter, der i givet fald skulle nå til en overenskomst, tilfredsstillende løsning. Vi er vel nu nået dertil, at den bundne opsparing fortrinsvis skal give grundlaget for et såkaldt kasseoverskud, hvormed man altså mener at være i stand til at begrænse den samlede efterspørgsel; derimod er det stadig uafklaret, hvor meget der ligger i de antydninger, som regeringen har gjort om muligheder for en betydelig vækst i adgangen til optagelse af udenlandske lån.

Dette sidste kan under visse forudsætninger nok være en fornuftig ting, men så måtte man præcisere disse låns forudsætninger, for man kan ikke se væk fra, at der samtidig med fordelene netop er en meget betydelig fare for, at hovedvirkningen af optagelsen kan blive, at vi forøger efterspørgselspresset, altså lige det modsatte af, hvad regeringen angav at tilsigte med den bundne opsparing.

Dernæst er det rigtigt, som det ærede medlem hr. Foged gjorde gældende, at vi heller ikke i år har fået så sikre oplysninger om bedømmelsen af statens indkomster i det kommende finansår, som vi gjorde sidste år. Det gode grundlag, regeringen dengang gav folketinget for at foretage en vurdering, har den nuværende højtærede finansminister altså ikke ment at ville give os.

Det tredje punkt, jeg må nævne, og som måske kommer til at stå stærkest i modsætning til den situation, som det ærede medlem nu mente at slippe ud af i løbet af 18 dage, er spørgsmålet om udgiftspolitikken. Jeg skal ikke gå ind i nogen voldsom drøftelse af udgiftsstigningen på ny ved denne

lejlighed. Vi kender regeringens vurdering af en stigning på 1.600-1.700 mill. kr. Vi fik ingen realitetsdrøftelser om at forsøge en besparelse af visse rimelige beløb i forbindelse dermed. Vi fik i år et finanslovsforslag, som man under pralende overskrifter kaldte et ærligt finanslovsforslag, der skulle give udtryk for, at man nu havde nået nogenlunde at samle sammen, hvad man regnede med der ville komme af udgifter i det kommende år. Man satte 100 mill. kr. af til tillægsbevillinger med det formål at dække dels ændringsforslag til finanslovsforslaget og dels tillægsbevillingerne i løbet af det kommende år. Man anførte i den økonomiske oversigt, at det var formålet med de 100 mill. kr., der nu skulle være et ærligt tal. Vi er allerede på nuværende tidspunkt kommet dertil, at vi har brugt, jeg tror det er 206 mill. kr. af de 100 mill. kr., hvorefter man har stillet forslag om, at man kan nedsætte beløbet i finanslovsforslaget med 60 mill. kr. Det understreger jo kun, at mistanken til regeringen i henseende til at lægge et ærligt budget på tingets bord må være meget velbegrundet, for ellers var man ikke kommet og havde sagt det, som man gjorde, på den måde som vi oplever det.

Vi har indtil dette øjeblik ikke fået anlægsbudgettet forelagt fra regeringen. Vi ved kun, at det skal stige fra 920 mill. kr. til 1.265 mill. kr., altså med 43 pct. Hvis man finder, at man derved yder et særligt bidrag til at bekæmpe det store pres, som jeg har forstået regeringen også selv mener der er, så er det meget vanskeligt at forstå begrundelsen herfor. Man har ikke villet have noget udgiftsloft i år, og man har heller ikke villet gå ind i nogen drøftelse af, hvorvidt og i hvilket omfang man i givet fald kunne have fundet andre indtægtskilder end den bundne opsparing. Man har end ikke villet gå ind på den tanke, som mit partis formand, det ærede medlem hr. Erik Eriksen, rejste, hvorefter man, hvis man gik ind på en drøftelse af den